

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Alkotmánybíróság útján, az Alkotmánybíróság részére

h.sz.: IV/1780-3/2019

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 7 8 0 - 4 / 2019	
Érkezett: 2020 JAN 10.	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

Alulírott indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § és 55. §-a alapján, a törvényes határidőn belül az alábbi

alkotmányjogi panaszt egységes szerkezetben a hiánypótlással

terjesztem elő.

A hiánypótlással érintett részt egyszerre vastagítva és dőlt betűvel jelzem:

██████████ közjegyző útján
T. Alkotmánybíróság részére
Budapest Donáti utca 35-45.
1015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

S Tisztelt Közjegyző

(alább megjelölt iratok felterjesztése és végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem tekintetében) !

Felek:

██████████
██████████

Per tárgya: közjegyzői végrehajtási záradék törlése a

██████████ közjegyző 11032/Ü/515/2017/22. számú végzése és a Fővárosi Törvényszék előtt, mint másodfokú bíróság által 72.Pkf.631.617/2019/2-es szám alatt jogerősen elbírált végrehajtási záradék törlése iránt folyamatban volt ügyben.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján, a törvényes határidőn belül az alábbi

terjesztem elő.

Indítványozó:

zálogkötelezett/készfizető kezes.

Egyidejűleg, mint indítványozó nyilatkozom az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel, hogy a jelen alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítvánnyal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához

nem járulok hozzá.

Indítvány:

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLI. tv. (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerint, hogy a velem, felperessel érintett eljárásokban meghozott végzések, nevezetesen [REDACTED] budapesti közjegyző 11032/Ü/515/2017/22. számú végzése és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 72.Pkf.631.617/2019/2-es számú jogerős végzései beleütköznek Magyarország Alaptörvényébe - XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma) és (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben az önkényes mérlegelés tilalma) és az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére figyelemmel is az önkényes mérlegelés tilalma (jogállamiság elve részét képező jogbiztonsághoz való joghoz tartozó jogerő-hatás (res iudicata) érvényesülése sérelmével megvalósított önkényes mérlegelés tilalma), valamint a XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog) ütközését is állapítsa meg az Alkotmánybíróság és a fenti végzéseket semmisítse meg olyan iránymutatással, hogy a Kúria az elsőfokon eljárt közjegyzőt új eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa (rPp. 361. §-ának c.) pontja).

Kérem [REDACTED] közjegyzőt, hogy az iratokat, így az első- és másodfokú határozatokat, a Pesti Központi Kerületi Bíróság jogerős 15.P. 90.240/2017/13-as számú ítéletét, a végrehajtási záradékot, a záradékkal érintett közjegyzői okiratokat, a felmondást terjessze az Alkotmánybíróság elé.

JOGORVOSLATI LEHETŐSÉGEK KIMERÍTÉSE, HATÁRIDŐ BETARTÁSA

Jogorvoslati lehetőségeimet már kimerítettem.

A Fővárosi Törvényszék jogerős végzést hozott, a kúriai felülvizsgálat kizárt, a jogerős ítéletet 2019. augusztus 22-én vette perbeli képviselőm kézhez, 2019. október 21-án benyújtottam jelen az alkotmányjogi panaszt az elsőfokú bírósághoz.

Tényállás

Az indítványozó zálogkötelezett/készfizető kezes adós, és a végrehajtást kérő között a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 15.P.90.240/2017/13. számon folyamatban volt perben a bíróság a 2018. május 31-én kelt és 2018. június 16-án jogerőre emelkedett 13. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes, jelen esetben a végrehajtást kérő 2012. május 29-én kelt felmondásával a felek között 2007. április 12-én létrejött önálló zálogjogot alapító szerződés megszűnt, a fenti szerződés ismételt felmondása joghatás kiváltására nem alkalmas.

Az ítélet indokolása szerint „az alperes a 2012. május 29. napján kelt, az önálló zálogjogot alapító szerződést azonnali hatállyal felmondta... A felperesi nyilatkozat szerint a felmondást tartalmazó alperesi levél 2012. június 14 napján került a felperes részére szabályszerűen kézbesítésre Az alperes

e felmondásával a peres felek közötti önálló zálogjogot alapító szerződés megszűnt. A szerződés alperes általi joghatályos felmondását és megszűnését követően, több év elteltével - a 2017. január 05. napján [REDACTED] közjegyző által kiállított 11048/Ü/20/2017/2. sorszámú tanúsítvány szerint - az alperes a 2007. április 12. napján kelt jelzálogkölcson szerződést továbbá a perbeli önálló zálogjogot alapító szerződést azonnali hatállyal felmondó nyilatkozatot tett.... Az alperes ismételt felmondása joghatás kiváltására nem volt alkalmas, figyelemmel arra, hogy egy megszűnt jogviszonyt ismételten felmondani nem lehet."

A jelenleg az indítványozó adós ellen folyamatban lévő végrehajtást 2017.07.25-én (a végrehajtást kérő 2017. május 22-én benyújtott kérelmére) elrendelő [REDACTED] közjegyző által kiállított 11032/Ü/515/2017-es kjö.-i számú végrehajtási záradék kiállításának alapjául [REDACTED] közjegyző által 2017. január 5-én kiállított 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú felmondási nyilatkozatot tartalmazó közjegyzői okirat szolgál, mely a fenti ítélet szerint joghatás kiváltására alkalmatlan közjegyzői okirat, mely nem szolgálhatna végrehajtási záradék kiállításának alapjául.

A fenti végrehajtási záradék alapul szolgáló iratként a felek közötti 2007. évi szerződés mellett a 11048/Ü/20/2017/2-es számú közjegyzői iratot, azaz a 2017. évi felmondást jelöli meg és hallgat a 2012. évi felmondásról. A 11048/Ü/20/2017/2-es számú közjegyzői iratban nincs hivatkozás felmondás megerősítésére ill. utalás sincs a 2012. évi felmondásra.

A 11048/Ü/20/2017/2-es számú közjegyzői irat (2017. évi felmondás) ügyleti okirat az „Ü” ügýtípus-megjelölés szerint, mert ekként készítette el a közjegyző a rá vonatkozó ügykezelési szabályok fényében az „Ü”-ügyszámrész feltüntetésére folytán.

Az elsőfokú eljárás

Az indítványozó zálogkötelezett/készfizető kezes adós végrehajtási záradék törlése iránti kérelmében a 11032/Ü/515/2017-es kjö.-i számú végrehajtási záradék törlését kérte.

[REDACTED] budapesti közjegyző 11032/Ü/515/2017/22. számú, 2018. december 5-én kelt végzésében „a közjegyzőhelyettes a zálogkötelezett/készfizető kezesnek a közjegyzői végrehajtási záradék törlése iránti kérelmét” elutasította.

Az Indokolás kifejtette, hogy „Közjegyzőhelyettes [REDACTED] zálogkötelezett/készfizető kezes 2017. szeptember 22. napján kelt beadványában kérte az eljáró közjegyzőt (helyettest), a végrehajtási záradék törlésére, tekintettel arra, hogy véleménye szerint az törvénytől való eltérő módon került kiállításra. Azon indokai alapján, melyek szerint a [REDACTED] teljes bizonyító erejű magánokiratban foglaltan felmondta a kötelezettekkel szemben a szerződést, majd ezt eltitkolva az eljáró dr. [REDACTED] közjegyző előtt, ott ismételten felmondták (már közokirati formában) a véleménye szerint korábban felmondásra került szerződést. Tekintettel arra, hogy a korábbi felmondás alapján a szerződés megszűnt, a szerződések ismételt-közjegyzői okiratba foglalt felmondása érvénytelen, az joghatás kiváltására alkalmatlan.

Eljáró közjegyzőhelyettes ezen fenti indokok vizsgálatát követően, a végrehajtási záradék törlése iránti kérelmet a 11032/Ü/515/2017/4. sorszámú végzéssel elutasította, tekintettel arra, hogy a végrehajtási záradék kiállítására nem törvénytől való eltérő módon került sor.

[REDACTED] zálogkötelezett/készfizető a közjegyzőhelyettes 4. sorszámú elutasító végzése ellen a törvényes határidőben fellebbezést nyújtott be, melynek okán -a végrehajtást kérő részére, észrevétel céljából megküldött fellebbezésre adott válaszában beérkezett követően- az ügy összes irata felterjesztésre került a Fővárosi Törvényszékre, mint II. fokon eljáró Bíróságra.

A Fővárosi Törvényszék 2.P/Gf.631.786/2018/2. számú végzésével a közjegyzőhelyettes 4. sorszám alatt hozott végrehajtási záradék törlését elutasító végzését hatályon kívül helyezte és az eljáró közjegyzőt (helyettest) új határozathozatalra utasította, azon indokok alapján, hogy a rendelkezésre álló

iratok alapján a másodfokú bíróság nem tud abban állást foglalni, hogy helye volt-e a közjegyzői okiratok alapján, azok végrehajtási záradékkal történő ellátására, továbbá abban sem, hogy alapos volt-e végrehajtási záradék törlésére irányuló kötelezett kérelem elutasítása.

A másodfokon eljáró bíróság felhívta a közjegyzőhelyettes figyelmét arra, hogy a döntése meghozatala során vizsgálnia kell, hogy [REDACTED] zálogkötelezett/készfizető kezes által előadottakra tekintettel fennálltak-e a végrehajtási záradék kiállításának feltételei, figyelemmel a 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közjegyzői tanúsítványra is. Mindemellett felhívta a közjegyzőhelyettes figyelmét arra, hogy célszerűnek mutatkozik a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 14.P.85.83/2017 ügyszámon folyamatban volt peres eljárás iratainak a beszerzése és annak vizsgálata, hogy a felmondás a kötelezett(ekkel) szemben mikor hatályosult, továbbá, hogy a 11048/Ü/20/2017/2 sorszámú közjegyzői tanúsítvánnyal tanúsított akaratnyilvánítás alkalmas volt-e a nyilatkozatot tevő bank által célzott joghatás kiváltására.

Eljáró közjegyzőhelyettes a másodfokú bíróság felhívásának eleget téve, beszerezte a fentebb említett és az ügy érdemi döntése kérdésében szükséges vizsgálandó iratokat, azoknak teljes és érdemi vizsgálatát követően hozta meg a döntését, mely értelmében a végrehajtási záradék törlésére vonatkozó kötelezeti kérelmet ismételten elutasította.

Az 1994. évi LIII. törvény, mint a hatályos bírósági végrehajtásról szóló törvény a végrehajtás elrendelésével kapcsolatos jogorvoslatok között említi a végrehajtási záradék törlésének lehetőségét, amennyiben az okirat a törvény megsértésével lett ellátva végrehajtási záradékkal. A Vht. 211 § (2): "Ha a bíróság az okiratot a törvény megsértésével látta el végrehajtási záradékkal, a végrehajtási záradékot törölni kell." Továbbá a Vht. 23/C. § (1) bekezdése alapján: Az okiratot készítő közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a közjegyzői okiratot, ha az tartalmazza a.) a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást, b.) a jogosult és a kötelezett nevét, c.) a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét, d.) a teljesítés módját és határidejét. A (2) bekezdés szerint ha a kötelezettség feltételnek vagy időpontnak a bekövetkezésétől függ, a végrehajthatósághoz az is szükséges, hogy a feltétel vagy időpont bekövetkezését közokirat tanúsítsa. A (3) bekezdés alapján az okiratot készítő közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a zálogszerződésről szóló közokiratot, ha-a követelés teljesítési határideje eltelt.

A közjegyző nézete szerint ezen „fenti jogszabályhelyek figyelembevétele mellett megállapítható, hogy a végrehajtási eljárás során, az okirat végrehajtási záradékkal történő ellátása, nem a törvény megsértésével történt, tekintettel arra, hogy a közokirat végrehajtható közokirat, a végrehajtási eljárás megfelel a 23/C §. (2)-ben foglaltaknak és az eljárás során nem merült fel, hogy a felmondás ne lenne közokiratba foglalva, mely tény a kérelmező a mellékletként csatolt bírósági ítélettel is alátámasztotta. Fentieken túl tekintettel a Kúria Pfv. 20386/2018/4. számú határozatára is, melyben a bíróság kifejtette, hogy a magánokirati formában közölt felmondás közokiratba foglalása nem jelent kétszeres felmondást: azt jelenti csupán, hogy a felmondás tényét közjegyzői okirat is igazolja. Utóbbi közjegyzői tanúsítvánnyal igazolt kézbesítésével a Vht. 23/C.§-ának feltételei teljesültek. Mindazonáltal utalt az elvi határozattal megerősített bírói gyakorlatra, amely szerint a követelés lejárttá tételének igazolásához elegendő azt közokiratba foglalni, hogy az alperes közölte a felperessel a szerződés felmondását. A Vht.23/C. §-ával kapcsolatos érvelésre figyelemmel mutat rá a Kúria arra, hogy a jogszabályi rendelkezésből nem vezethető le a felmondás közokiratba foglalásának kötelezettsége. A Vht.23/C. §-a nem azt írja elő, hogy a felmondásnak közokiratba foglaltan kell megtörténnie, hanem azt, hogy a közokiratnak kell tanúsítania: a jogosult a követelést lejárttá, esedékessé tette, adott esetben felmondta a szerződést. A közjegyzői okiratba foglalt felmondáshoz a szerződés megszűnésének joghatása nem fűződik, annak azonban nem is ez a szerepe: a közokiratba foglalt felmondás a jelen esetben nem ügyleti hatályú, a közjegyző csupán azt a tényét tanúsítja, hogy a jogosult a szerződés felmondását, ezáltal a követelés egészének esedékessé válását előtte kijelentette. A fent hivatkozott határozatában hangsúlyozta a Kúria, hogy a Vht.23/C. §-ába foglalt feltételeket a két közokirat tartalmazza: a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét), jogcímét, a teljesítés módját és idejét, valamint a visszafizetésére irányuló kötelezettségvállalást (tehát a záradékolás Vht.23/C. § (1) bekezdésében előírt feltételeit) a kötelezett által a szerződés megkötésekor aláírt tartozáselismerés, mint ügyleti okirat, míg a tartozás lejárttá, esedékessé válását a felmondásról szóló közjegyzői ténytanúsítvány igazolja. Ez utóbbról a Vht.23/C. § (2) bekezdése tartalmaz rendelkezést. Ennek oka az, hogy a felmondás tényének

közokirati - de nem ügyleti okirati - formában történt tanúsítása teszi lehetővé a közjegyző számára a végrehajtási záradék kibocsátását, a közjegyző ugyanis az eljárása során nem vehet fel bizonyítást, ezért a záradék kiállításakor szükséges a számára annak a ténynek a közokirati tanúsítása is, hogy a hitelező a követelést lejárttá tette. A kifejtettek értelmében az adott esetben a közvetlen végrehajtás törvényi feltételei teljesültek, a záradék kibocsátására jogszabálysértés nélkül került sor.”.

A másodfokú eljárás

Az elsőfokú végzés ellen a zálogkötelezett/készfizető kezes adós terjesztett elő fellebbezést, A végzéssel szemben a zálogkötelezett készfizető kezes élt fellebbezéssel, amelyben a támadott végzés megváltoztatását és a végrehajtási záradék törlését kérte.

(A másodfokú bírósági végzésből idézve) a kérelmező utalt arra, hogy „a közte és a végrehajtást kérő között a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 15.P.90.240/2017/13. számon folyamatban volt perben a bíróság a 2018. május 31-én kelt és 2018. június 16-án jogerőre emelkedett 13. sorszámu ítéletében megállapította, hogy az alperes, jelen esetben a végrehajtást kérő 2012. május 29-én kelt felmondásával a felek között 2007. április 12-én létrejött önálló zálogjogot alapító szerződés megszűnt, a fenti szerződés ismételt felmondása joghatás kiváltására nem alkalmas. **Ennek alapján a közjegyzői okirat nem szolgálhat végrehajtási záradék kiállításának alapjául. A bírósági ítélet mindenkivel szemben hatályos, az mindenkire nézve kötelező, így az eljáró közjegyzőre is.** Kitért arra is, hogy a hivatkozott eseti döntés a kérelme mikénti elbírálása szempontjából nem bírhat jelentőséggel, figyelemmel arra, hogy **a záradék kiállításának alapjául szolgáló felmondási nyilatkozatot tartalmazó közjegyzői okiratban még utalás sincs arra nézve, hogy a hitelező korábban már egy magánokiratba foglaltan felmondta a szerződést, és a közokirat ezt a korábbi felmondást erősítené meg.**

A zálogkötelezett/készfizető kezes a fellebbezés kiegészítésében a Kúria hivatkozott Pfv.20.386/2018/4 számú végzés döntését úgy értelmezte, hogy „csak a ténytanúsítványi forma alkalmas arra, hogy a végrehajtás elrendelésének a Vht. 23/C. § (2) bekezdés szerinti feltételeit igazolja. Ez a jelen esetben nem teljesült, mert a jegyzőkönyvi tanúsítvány megnevezésű felmondási nyilatkozatot tartalmazó közjegyzői okirat nem tartalmazza a korábban megtörtént, magánokiratba foglalt felmondás kézbesítésének tanúsítását. Ez az okirat továbbá ügyleti okirat, és nem ténytanúsítvány. Ez következik abból is, hogy az eljáró közjegyző az ügyszámban a saját azonosító száma után a „Ü” betűjelet alkalmazta az ügyszám képzésekor, ami a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény végrehajtásáról szóló 13/1991 (XI.26) IM rendelet 29. § (7) bekezdés f) pontjában írtakkal összevetve, a rendelet 29. § (3) bekezdése alapján ténytanúsítvány esetében nem alkalmazható. A hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján ugyanis csak nyilatkozat, vagy értesítés közléséről, tanácskozásról és határozatról, váltó, csekk és más értékpapír óvásáról szóló lénytanúsítvány esetén alkalmazható „Ü” betűvel az ügyszám. Minden más esetben „H” betűt kell alkalmazni az ügyszám képzésekor ténytanúsítvány elkészítése esetén. A végrehajtási záradékot kiállító közjegyzőnek az ügyszám alapján is észlelnie kellett volna, hogy a közokirat nem tekinthető ténytanúsítványnak, ami nem ütközik abba a tilalomba, hogy nem vehet fel bizonyítást, mivel a közjegyzőnek az okiratokat meg kell vizsgálnia annak megállapítása érdekében, hogy fennállnak-e a végrehajtás általános és különös feltételei, összhangban az Alkotmánybíróság 1245/B/2011. számú határozatával.

A végrehajtást kérő a fellebbezés kiegészítésére tett észrevételében utalt arra, hogy a Vht. 23/C. § értelmében nem a felmondásnak kell közokiratba foglaltan megtörténnie, hanem a közokiratnak azt kell tanúsítania, hogy a jogosult a követelést lejárttá, esedékessé tette és az adott esetben felmondásra került a szerződés. A magánokiratba foglalt felmondás átvételével a szerződés felmondása hatályosult, és ezzel esedékessé vált a követelés. A felmondás közokiratba foglalásával a közjegyző csupán azt a tényt tanúsítja, hogy a jogosult a szerződés felmondását, a követelés esedékessé válását megerősítette előtte. A végrehajtási záradékot kiállító közjegyző az eljárás során bizonyítást nem kezdeményezhet, ezért a

záradék kiállításához szükséges annak igazolása is közokirati tanúsítása is, hogy a hitelező a követelést lejárttá tette”.

A fellebbező adós kifejtette: a Kúria által meghozott Pfv.20.386/2018/4 számú végzés egyértelműen állást foglalt a tekintetben, hogy „a Vht. 23/C § (2) bekezdésében foglaltaknak hogyan, és mi módon kell eleget tenni, melynek alapján a végrehajtásra sor kerülhet. Idézem: „Hangsúlyozza a Kúria, hogy a Vht. 23/C §-ában foglalt feltételeket két közokirat tartalmazza: a kötelezettség tárgyát, mennyiségét(összegét), jogcímét, a teljesítés módját és idejét, valamint a visszafizetésére irányuló kötelezettség vállalást (tehát a záradékolás Vht 23/C § (1) -ben előírt feltételeit) a felperes által a szerződés megkötésekor aláírt tartozáselismerés, mint ügyleti okirat, míg a tartozás lejártát, esedékessé válását a felmondásról szóló közjegyzői ténytanúsítvány igazolja. Ez utóbbira a Vht 23/C § (2) bekezdése tartalmaz rendelkezést Ennek oka az, hogy a felmondás tényének közokirati - **de nem ügyleti okirati** - formában történt tanúsítása teszi lehetővé a közjegyző számára a végrehajtási záradék kibocsátását...” Ezen okfejtés szerint a közokirat végrehajtási záradékkal való ellátás feltételeként a felmondás teljesülését a Vht 23/C § (2) előírása szerint közokiratba foglalt nyilatkozattal kell igazolnia. A Kúria konkrétan megállapítja, hogy a közokirat két elkülönülő formája közül **nem az ügyleti okirati** forma, hanem a **ténytanúsítványi forma alkalmas csak** arra, hogy igazolja a követelés lejáratát és ezzel az esedékességét. Az én esetemben ez a feltétel nem teljesült, mert a „JEGYZŐKÖNYV TANÚSÍTVÁNY” megnevezésű, és 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú felmondási nyilatkozatot tartalmazó közjegyzői okirat joghatás kiváltására nem alkalmas, és az okirat nem tartalmazza a korábban megtörtént magánokiratba foglalt felmondás kézbesítésének tanúsítását. Tehát **nem azt kéri az ügyfelek, hogy egy korábban megtörtént felmondás kézbesítésének megtörténtét tanúsítsa a közjegyző, hanem minden előzmény nélkül egyszerűen egy felmondási nyilatkozatot kértek az ügyfelek közjegyzői okiratba foglalni.** Sem a nyilatkozatuk szövegében nem utalnak a korábbi magánokirati felmondás jogi sorsáról, sem arra sincs hivatkozás, vagy igazolás, hogy a korábbi magánokirati felmondásnak a kézbesítése megtörtént volna. Továbbá, az sem, hogy a Kúria által feltételnek megállapított ténytanúsítvány igazolja a követelés lejártát, esedékességét, mivel a 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közokirat egy ügyleti okirat és nem ténytanúsítvány. A „JEGYZŐKÖNYV TANÚSÍTVÁNY” megnevezésű, és 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közokirat egy nyilatkozatot tartalmaz, arról, hogy a hitelező egy oldalúan azonnali hatállyal felmondja a kölcsönszerződést, és a jelzálogszerződést, valamint a kezes részére tartalmaz az okirat egy fizetési felszólítást. A 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közokirat tartalma szerint egy ügyleti okirat, és semmiképpen nem lehet ténytanúsítványnak értelmezni. [REDACTED] közjegyző is már a 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közokirat szerkesztése alkalmával tisztában volt azzal, hogy az ügyfél egy nyilatkozatot kívánt tenni és nem jogi jelentőségű tényről, vagy valamilyen egyéb tényről kívánt ténytanúsítványt kiállíttatni. [REDACTED] közjegyző a közokirat ügyszámának képzése során a közjegyző székhelyének az országos kamara által megállapított azonosító száma után törve „Ü” -t alkalmazott az ügyszám képzésekor. Jogi jelentőségű tényként értelmezi a bírósági gyakorlat a követelés lejárttá és esedékessé tételét. Ha az eljáró közjegyzőnek jogi jelentőségű tény, vagy valamilyen más tény tanúsítását kell elvégeznie, akkor a közjegyzői ügy számának képzése során a közjegyző székhelyének azonosító száma után törve „H” betűt kell kötelező módon alkalmaznia. Hiszen a 13/1991 (11.26) IM rendelet (Közjegyzői ügyek nyilvántartása) 29. § (7) bekezdés f) pontjában írt jogi jeletőségű tény tanúsítása szöveg miatt, a rendelet 29. § (3) pontja írja elő a „H” betű alkalmazását. A rendelet előírásai szerint három olyan tény került nevesítésre, melyek tanúsítása alkalmával az eljáró közjegyző a közokirat ügyszámának képzése során a közjegyző székhelyének az országos kamara által megállapított azonosító száma után törve „Ü” -t is alkalmazhat. Ez a három tény a következő a „nyilatkozat vagy értesítés közléséről”, „a tanácskozásról és határozatról”, „váltó, csekkes más értékpapír óvásáról”, azért, mert a 13/1991 (11.26) IM rendelet 28. § úgy rendelkezik, hogy olyan közjegyzői tanúsítványt, amelyet a 29. § (1) bekezdésében szabályozott nyilvántartásba nem kell felvenni, azt kell „Ü” betűvel nyilvántartani. A 1991. évi XLI. törvény (a közjegyzőkről) 136. § (1), és a 13/1991 (11.26) IM rendelet 28. § és 29. § összevetéséből egyértelmű, hogy csak az előbbieken felsorolt három tényről állítható ki „Ü” betűvel képzett ügyszámú ténytanúsítvány, minden más tény - így a jogi jelentőségű tény- tanúsítása alkalmával „H”-t kell alkalmazni az ügyszámképzéskor. A fenti törvényi előírások miatt a [REDACTED]

██████ közjegyző által készített 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közokirat nem ténytanúsítvány, hanem ügyleti okirat, amely nem elégíti ki a Kúria állásfoglalása szerint a Vht. 23/C (2) foglalt követelményeket. Álláspontom szerint a végrehajtási záradékot kiállító közjegyzőnek a fenti ügyszámképzés szabályaival tisztában kellett lennie, és pusztán egy fizikai szemrevételezés útján is észlelnie kellett volna, hogy a 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közokirat nem tekinthető ténytanúsítványnak a címében szereplő tanúsítvány szó ellenére. Az észlelés nem ütközik azzal a követelménnyel, hogy a közjegyző a záradék kiállítása során nem vehet fel bizonyítást, hiszen az észlelés nem tartozik a bizonyítási eljárás körébe. Bizonyítást nem vehet fel, de a végrehajtást nem rendelheti el automatikusan, minden esetben meg kell vizsgálnia, hogy a végrehajtás általános és különös feltételei fenn állnak-e. A közjegyzőnek az okiratokat meg kell vizsgálnia, amely vizsgálat alatt észlelnie kell, ha nem állnak fenn a végrehajtás általános és különös feltételei. Ilyen az, például, ha az okirat, amely a lejárttá, esedékessé tette a követelést, nem ténytanúsítvány az ügyszáma alapján, amely eltérést egy gyakorlott közjegyzőnek azonnal fel kell ismernie.

Ezt támasztja alá az Alkotmánybíróság a **1245/B/2011. AB határozat** megállapítása is: „Az eljáró közjegyző a végrehajtást nem rendelheti el automatikusan, minden esetben meg kell vizsgálnia, hogy a végrehajtás általános és különös feltételei fenn állnak-e.” Amiatt, hogy a közjegyző által hivatkozott Kúriai határozat ténytanúsítvány meglétét követeli meg a követelés lejártának, esedékességének beállta igazolására, és a ███████ közjegyző által készített 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közokirat nem ténytanúsítvány, ezért a végrehajtási záradékot kiállító közjegyző a törvény megsértésével állította ki a végrehajtási záradékot.”

Az előbbi fellebbezés folytán másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 72.Pkf.631.617/2019/2-es számú, 2019. június 12-én kelt és jogerős végzésével a közjegyző végzését helybenhagyta, a fellebbezést nem találta alaposnak.

Indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú sérelmezett elutasító határozatot meghozó „közjegyző utalt továbbá a Kúria Pfv.20.386/2018/4. számú határozatára is, melyben a Kúria kifejtette, hogy a magánokirati formában közölt felmondás közokiratba foglalása nem jelent kétszeres felmondást, hanem csupán azt, hogy a felmondás tényét közjegyzői okirat is igazolja. Ennek a közjegyzői tanúsítvánnyal igazolt kézbesítésével pedig a Vht. 23/C. § feltételei teljesültek. ... A közjegyző a Vht. 23/C. § (1), (2), (3) bekezdése alapján megállapította, hogy a záradékolni kért okirat végrehajtási záradékkal történő ellátása nem a törvény megsértésével történt, tekintettel arra, hogy a közokirat végrehajtható és a végrehajtás iránti kérelem megfelel a Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdésében foglaltaknak. Az eljárás során továbbá az sem merült fel, hogy a felmondás ne lenne közokiratba foglalva..... A közjegyző jogszabálysértés nélkül utasította el az adós végrehajtási záradék törlése iránti kérelmét. A közjegyző helytállóan állapította meg, hogy a végrehajtás elrendelésekor a közjegyzőnek a végrehajtás elrendelésének általános és különös feltételein túl további kérdések vizsgálatára nincs lehetősége. A közjegyzői okirat záradékolásánál a közjegyző ugyanis kizárólag azt jogosult - és egyben köteles - vizsgálni, hogy az okirat alakilag és tartalmilag megfelel-e a törvényi feltételeknek. Amennyiben igen, úgy az okiratot záradékolnia kell (BDT 2008. 1854).

A jelen esetben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 15.P.90.240/2017/13. számon folyamatban volt perben a bíróság a 2018. május 31-én kelt és 2018. június 16-án jogerőre emelkedett 13. sorszámu ítéletében megállapította, hogy az alperes, jelen esetben a végrehajtást kérő 2012. május 29-én kelt felmondásával a felek között 2007. április 12-én létrejött önálló zálogjogot alapító szerződés megszűnt, a szerződés ismételt felmondása joghatás kiváltására nem alkalmas. Ez azonban a zálogkötelezett álláspontjától eltérően azt jelenti, hogy a bíróság ítélete mint közokirat tanúsítja azt, hogy a hitelező a felmondást mint egyoldalú jognyilatkozatot megtette, és azt az adóssal közölték, és ennek folytán a szerződés a 2012. május 29-én kelt felmondás eredményeképpen szűnt meg. Mindezekre tekintettel a Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerinti feltétel megvalósult, a végrehajtás elrendelésének nem volt akadálya.

Téves az adósnak az a fellebbezési hivatkozása is, hogy a felmondást tartalmazó közjegyzői okirat ügyleti okirat. Az adós szerződésszegésének, illetőleg a felmondásnak a tényét, valamint a végrehajtást kérő nyilvántartásai szerint fennálló tartozás aktuális összegét a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata alapján rögzítő, a közjegyzői tv. 111. §-ában szabályozott közjegyzői okirat nem ügyleti okirat, hanem jogi jelentőségű tényeket rögzítő ténytanúsító okirat (EBH.12018. G.1.). Ennek az ellenkezője az ügyszám képzésének a 13/1991 (XI.26) IM rendelet szerinti szabályaiból nem következhet...”

A bíróság döntését érdemben befolyásoló tényezők:

Az önkényes mérlegelés tilalma megszegése *fogalmilag, minden esetben tehát* a bírói döntést befolyásoló alaptörvény-ellenesség, hiszen maga az önkényes mérlegelés vezet önkényes döntésekhez, ezért csak annyit kell hozzátennünk ehhez, hogy az *érdemi* döntést magát befolyásolta maga az ügy érdemében elkövetett önkényes mérlegelés-sorozat.

A 2017. évi felmondás joghatás kiváltására alkalmatlan mivoltát igazoló következő pontbeli („Alaptörvény-ellenesség mibenléte tételesen”) érvek és körülmények figyelembevételével kedvezőbb helyzetbe hozta volna az indítványozót, hiszen a joghatás kiváltására a döntések szerint alkalmas felmondásból, annak folytán a végrehajtásból súlyos kötelezettségei, anyagi-vagyoni hátrányai fakadnak, a döntések vagyonvesztést eredményezhetnek (tulajdonhoz való jog sérelme). Így az önkényes mérlegeléssel pervesztességet okoztak az eljáró közjegyző és bíróság. Az ezekhez kapcsolódó Alaptörvénysértések, a tisztességes eljáráshoz való jog, az érdemi, hatékony jogorvoslathoz való jogba ütköző eljárás, a bírósághoz való jog sérelme tehát érdemben kihatott az ítéleti mikénti döntésre.

Az alkotmányos sértések a bíróság részéről azért is kihatottak érdemben a jogerős végzésre, mert nem kapta meg a kérelmező az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogot (jogállamiság elve részét képező jogbiztonsághoz való joghoz tartozó jogerő-hatás (res iudicata) érvényesülése), miközben ha követik, akkor törölni kellett volna a záradékot, mert jogerős döntés mondta ki, hogy alkalmatlan a 2017. évi felmondás joghatás kiváltására, és nem tartották tiszteletben így a tulajdonhoz való jogot sem.

AZ ALAPTÖRVÉNYELLENESSÉG KONKRÉTAN ÉS INDOKOLÁSA:

- I. Az Fővárosi Törvényszék a 72.Pkf.631.617/2019/2-es szám alatt kézbesített végzésének indokolásában hivatkozik a EBH2018. G. 1. számú Kúria elvi határozatában foglalt főbb megállapításaira. Eszerint a pénzügyi intézmény a saját nyilvántartásai alapulvételével jogosult a fogyasztói tartozások kimutatására, és a szerződő felek az e kimutatás alapján készült, közokiratba foglalt **ténytanúsítványt** tekintik irányadónak, nem minősül joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem. Minderre tekintettel az ilyen szerződéses rendelkezés nem tisztességtelen [1959. évi IV. tv. (rPtk.) 242. §; 1991. évi CXII. tv. (Hpt.) 206. §; 1994. évi LIII. tv. (Vht.) 21. §; 1991. évi XLI. tv. (közjegyzői tv.) 111. § (1) bek.; 18/1999. (II.5.) Korm. r. 1. § (1) bek. i) és j) pontjai].

A Kúria által meghozott EBH2018. G. 1. számú elvi döntés tartalmazza továbbá azt is, hogy az adós szerződésszegésének, illetőleg a felmondásnak a tényét, valamint a végrehajtást kérő nyilvántartásai szerint fennálló tartozás aktuális összegét a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata alapján rögzítő, a közjegyzői tv. 111. §-ában szabályozott közjegyzői okirat nem ügyleti okirat, hanem jogi jelentőségű tényeket rögzítő ténytanúsító okirat (közjegyzői tanúsítvány). Az ilyen okirat kiállítását a végrehajtást kérő akkor is kérheti a közjegyzőtől, ha erről az adóssal kötött szerződésben előzetesen külön nem rendelkeztek, illetve az adós előzetesen nem nyilatkozott külön arról, hogy a végrehajtást kérő nyilvántartásában rögzített adatok a ténytanúsítvány kiállításának alapjául szolgálhatnak.

Az Fővárosi Törvényszék a 72.Pkf.631.617/2019/2-es szám alatt kézbesített végzésének indokolásában megállapítja, egyrészt, hogy téves az adósnak az a hivatkozása, hogy a felmondást tartalmazó közjegyzői okirat ügyleti okirat, másrészt, hogy az ügyszám képzésének 13/1991(XI.26) IM rendelet szerinti szabályaiból nem következhet, hogy a 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közjegyzői okirat ügyleti okirat és nem ténytanúsítvány.

Az 1991 évi XLI törvény, valamint a 13/1991(XI.26) IM rendelet összevetéséből és együttes alkalmazása szerint – a Törvényszék állításával szemben – a 11048/Ü/20/2017/2-es számú közjegyzői irat (2017. évi felmondás) ügyleti okirat és nem ténytanúsítvány

- **Egyrészt,** az „Ü” ügýtípus-megjelölés miatt is, mert ekként készítette el a közjegyző a rá vonatkozó ügykezelési szabályok fényében az „Ü”-ügyszámrész feltüntetése folytán. **Ha az eljáró közjegyző szakmai megítélése valamint a tevékenységét szabályozó jogszabályok szerint ténytanúsítvány lenne, akkor nem az „Ü” ügyszámot kapta volna.** Az általam a másodfokú eljárásban már hivatkozott 13/1991 (11.26) IM rendelet 28. § úgy rendelkezik, hogy olyan közjegyzői tanúsítványt, amelyet a 29. § (1) bekezdésében szabályozott nyilvántartásba nem kell felvenni, annál kell „Ü” betűvel képezni az ügyszámot és az ügyleti okiratok között kell nyilvántartani. Az 1. számú Melléklet táblázata bemutatja, hogy a 1991. évi XLI törvény(a közjegyzőkről) 136. § (1), hogy milyen tényekről, eseményekről lehet és kell kiállítani ténytanúsítványt. Továbbá, hogy 13/1991. (XI.26) IM rendelet 28. § (7)-ben található felsorolás pedig azt rögzíti, hogy a Kjtv 136. § (1)-ben felsoroltak közül melyik tény, vagy esemény hitelesítése alkalmával kell az ügyszámot „H” betűvel képezni, és kell a hitelesítések nyilvántartó könyvbe bevezetni a kiállított ténytanúsítványt. A két felsorolás közötti átfedések között van a jogi jelentőségű tény tanúsítása. Ezért, ha az eljáró közjegyző a felkéréséből megállapította, hogy jogi jelentőségű tényt kell tanúsítani, akkor már az ügyszámképzés alkalmával a közjegyző székhelyének azonosító száma után törve „H” betűjelzést kell írnia. Lehetséges az ügyszámképzés alkalmával a közjegyző székhelyének azonosító száma után törve „Ü” betűjelzést alkalmazni ténytanúsítvány kiállításakor, és a közjegyzői ügyekről vezetett nyilvántartásba bevezetni ténytanúsítvány kiállításakor, de csak és kizárólag a „nyilatkozat vagy értesítés közléséről” vagy „a tanácskozásról és határozatról”, vagy „váltó, csekk és más értékpapír óvásáról” tanúsítása alkalmával. Ezek azok az esetek, amelyek a Kjtv. 136. § (1)-ben szerepelnek, de a 13/1991 (XI.26.) IM rendelet 28. § (7)-ben nem szerepelnek. Látható, hogy a jogi jelentőségű tény tanúsítása alkalmával nem lehetséges „Ü” betű használata az ügyszámképzésekor. Ha „Ü” betű használata történt, akkor az nem jogi jelentőségű tény tanúsításáról való tanúsítvány. Az 1. számú Melléklet bemutatja a 1991. évi XLI törvény(a közjegyzőkről) 136. § (1), és a 13/1991. (XI.26) IM rendelet 28. § (7)-nak összevetését, ami alátámasztja a fenti álláspontomat.

- **Másrészt,** azért mert, a 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közjegyzői okirat elkészítésekor eljáró közjegyző a közjegyzői törvény és annak végrehajtásáról szóló IM rendelet általi felhatalmazása alapján csak azt tanúsította, hogy milyen kijelentést tett az ügyfél, magát a nyilatkozat megtételét, mint a jelenlétében tett cselekedetet és annak tartalmát tanúsíthatja csak egy ügyleti okirat keretei között. A nyilatkozat tartalmát is csak oly módon tanúsíthatja, hogy a nyilatkozat hogyan hangzott el és mi volt szó szerint a tartalma. Arra nincs jogosultsága, hogy az elhangzott nyilatkozat tartalmát valóságként elfogadva, az elhangzott nyilatkozat tartalmát, mint tényt tanúsítsa közokirati formában.

Az eljáró közjegyző a 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közjegyzői okiratban egy információ, vélt tény, hallomás jellegű adat valóságát nem tanúsíthatná, mert az nem egy közhiteles nyilvántartás adata, vagy nem jogi jelentőségű tény. Annak eldöntésére, hogy két magán személy polgári jogviszonyában a nyilatkozat pillanatában a nyilatkozó által közölt adatok tényleg valósak-e, csak a bíróságnak van jogosultsága és hatásköre peres vagy nemperes eljárásban.

A Kjtv. 136. § (1) bekezdésének egyes alpontjai határozzák meg, hogy miről állítható ki ténytanúsítvány. A Kjtv. 137-146. §-ai egyértelműsítik, hogy a 136. § (1) bekezdés egyes alpontjai mire vonatkoznak és ezek között egyetlen egy olyan rendelkezés sincs, ami szerint az

egyik fél, jelen esetben a hitelező tartozás összegére tett nyilatkozatáról ténytanúsítványt lehetne kiállítani. A Kjtv. 136. § (1) bekezdés g) pontjában nevesített egyéb jogi jelentőségű tényeket a 144. § (1) bekezdése határozza meg, amiből következően csak a közjegyző jelenlétében lefolytatott eljárásban történt tények tanúsíthatók egyéb jogi jelentőségű tényként. A adós által felhalmozott tartozás összegére értelmezhetetlen, hogy ez a tény a közjegyző jelenlétében történt volna, ezért a tartozás összegéről ténytanúsítvány nem állítható ki. Ez következik közvetlenül a Kjtv. 136. § (2) bekezdéséből, ami szerint a közjegyző felelőssége a tanúsítvány tartalmi valódiságáért is fennáll, aminek körébe a 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közjegyzői okirat szerint beletartozott a tartozás összege is. A tartozás összegének valódiságáért való felelősség pedig fel sem merülhet, mert az nem a közjegyző jelenlétében halmozódott fel, azt közvetlenül nem észlelte. A ténytanúsítvány kiállításának feltételei ezért nem álltak fenn.

A közjegyző ténytanúsítványt a Hitelező nyilatkozata alapján a Hitelező nyilvántartásairól nem állíthat ki. A közjegyzőnek nincs jogosultsága arra, hogy az ügyfélnek a saját nyilvántartásának tartalmáról tett nyilatkozata tartalmát közhiteles ténnyé konvertálja, egyszerűen azáltal, hogy közokiratba foglalja az erre vonatkozó nyilatkozatot. A Közjegyző csak a nyilatkozat közléséről vagy az esetleges betekintés tényéről állíthat ki ténytanúsítványt, ahogyan azt a Kjtv. 142. § (2) bekezdése írja. Tehát, ha valaki közokiratba foglaltat egy nyilatkozatot, akkor csak annak közléséről lehet ténytanúsítványt kiállítani, magáról a közlésről, de a nyilatkozat tartalmáról, mint tényről nem.

- **Harmadrészt**, azért mert, a ténytanúsítvány elkészítésének törvényi előírásai olyan garanciális eljárási rendet tesznek kötelezővé az eljáró közjegyző részére, amelyeket az eljáró közjegyző nem hajtott végre, mert az okirat elkészítése során a tudatában az volt, hogy ügyleti okiratot készít, egy felmondó nyilatkozatot foglal közjegyzői okiratba. Ezeket a garanciális eljárási műveleteket a **1991. évi XLI. törvény a közjegyzőkről Tanúsítvány a 136-147 §-hoz** fűzött miniszteri indokolása rögzíti. Idézem:

„A tanúsítványok kiállítása során a közjegyző általában jegyzőkönyvet készít, amelyben megállapításait rögzíti. A jegyzőkönyv az az eredeti példány, amely a közjegyző őrizetében marad, a tanúsítvány pedig az az eredeti okirat, melyet a fél részére a közjegyző kiad. A 136. § a)–c) pontjában felsorolt esetekben (az ún. hitelesítésekénél) nem jegyzőkönyv, hanem záradéki és ügykönyvi bejegyzés készül.

A tanúsítványok kiállítása során a IX. fejezetben foglalt általános szabályokat megfelelően alkalmazni kell.”

Valamint a

„Az a követelmény, hogy a közjegyző csak jogi jelentőségű tényeket tanúsíthat, a Javaslat 1. §-ából is következik. A Javaslat 144. §-a ezen belül széles körben ad lehetőséget tény, eljárás, nyilatkozat megtételének tanúsítására, amire a gyakorlatban egyre inkább igény van. Az információhordozókkal kapcsolatos közjegyzői feladat a tanúsítványok újszerű formája, mely az üzleti és gazdasági élet technikai színvonalának növekedésével tesz szert egyre nagyobb jelentőségre. A közjegyző előtt lejátszódott tény a jelenlétében információhordozóra veszik fel, ezt a közjegyző a felvétel után őrizetébe veszi, és a visszajátszásig az őrizetében tartja. A közjegyző a visszajátszás alkalmával ad ki tanúsítványt.”

A 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közjegyzői okirat(6. pontjában) azt tartalmazza, hogy a Hitelező által a nyilvántartásaiból az eljáró közjegyző rendelkezésére bocsájtott adatok, valamint a Hitelező nyilatkozata alapján tanúsítja az eljáró közjegyző az Adósnak a kölcsönszerződésből fenn álló tartozásának összegét.

Ha a közjegyzőnek jogi jelentőségű tény tanúsítását kell elvégeznie(mint ahogy az 1/2018 EBH minősíti a Hitelező nyilatkozatát az Adós tartozására vonatkozóan), akkor az előtte lejátszódott tény a jelenlétében információhordozóra kell fel venni. A közjegyző a felvételt őrizetébe veszi és a visszajátszás alkalmával állítja ki a ténytanúsítványt.

A 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közjegyzői okirat elkészítése alkalmával a Hitelező nyilatkozatának tartalmát valós tényként nem tanúsíthatta, mert az eljáró közjegyző rendelkezésére bocsájtott adatok tekintetében nem történt meg a rendelkezésre bocsájtás

módjának rögzítése. Ha ez a rendelkezésre bocsátás úgy történt meg, hogy a Hitelező nyilvántartásába betekinthezt a közjegyző, akkor a Kjt 144. § (2) szerint felvételt kellett volna készíteni arról az információ hordozóról (monitor, kivetítő, fénykép, írólapra írott adat). A készített felvételt a jogszabályi előírások szerint meg kellett volna őriznie az eljáró közjegyzőnek és a visszajátszásig őrzetében kell tartania. A visszajátszás alkalmával a tapasztaltokról jegyzőkönyvet kell készítenie az eljáró közjegyzőnek, és ezt a jegyzőkönyvet látja el hitelesítési záradékkal. Ezek azok a garanciális eljárási elemek, amelyeket rögzítettek a közjegyző tevékenységét szabályozó jogszabályok, melyek betartása előzik meg és teszik lehetővé a ténytanúsítvány kiadását. Továbbá ezen eljárások elvégzéséről utalást kellett volna tenni az elkészült okiratban, ami láthatóan nem történt meg. Valamint az eljáró közjegyzőnek a hitelesítések nyilvántartó könyvébe be kellett volna jegyezni az ügy tárgyának feltüntetésével. A 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közjegyzői okirat elkészítését az eljáró közjegyző nem a hitelesítések nyilvántartásába vezette be, hanem csak simán a közjegyzői ügyek nyilvántartásába vezette be az elkészült okirat ügyszámát.

Ily módon, a vonatkozó jogszabályi előírások be nem tartása miatt nem is lehet a 11048/Ü/20/2017/2 ügyszámú közjegyzői okiratot ténytanúsítványként értékelni.

- **Negyedrészt**, azért mert, a közjegyző és más hatóságok esetében a nemperes eljárások során természetesen nem alkalmazható a „tartalom és nem a forma szerinti elbírálás elve”. Egy, készítés alkalmával meghatározott eljárási rend szerint készült, valamint a jogszabályok által a készítési eljáráshoz meghatározott ügýtípus-jelzésű ügyszámon meghozott hatósági határozat nem minősülhet utóbb, tartalma szerint minősülő érvényes határozatnak vagy tartalma szerint értelmezett okiratnak. Egy ügyleti okiratként elkészített közjegyzői okiratot esetleg készítésének időpontjához képest évekkel később nem lehet átminősíteni ténytanúsítvánnyá, mert az sérti a jogbiztonságot. Valamint egy olyan okirat, amelynek a készítése, szerkesztése alkalmával ügyleti okirati eljárási követelményeknek felelt meg a közjegyzői tevékenység, nem minősülhet át ténytanúsítvánnyá, amikor a ténytanúsítványok kiállítására vonatkozó jogszabályi előírásokat nem tartották be, hiszen nem ténytanúsítványt szándékoztak készíteni. Így azok a közjegyzői okiratok, amelyeket az 1/2018 EBH kihirdetése előtt készítettek nem tartalmazzák azokat az eljárási garanciális elemeket, aminek következtében ténytanúsítványoknak lehetne tekinteni azokat. Ezen okiratok meghozatala, készítése alkalmával az eljáró közjegyző által követett, és betartott eljárási rend következtében ezek az okiratok kizárólag ügyleti okiratoknak minősíthetők.
- **Ötödészt**, azért, mert egy rendelkező közokiratnak szánt közjegyzői okiratot az okiratokban szereplő ügyfelek kérelme nélkül alkotmányellenes átminősíteni bizonyító közokiratnak. A bizonyító közokirati fajta és a rendelkező közokirati fajta közötti különbséget a Legfelsőbb Bíróság 1/2004. számú BJE elvi jelentőségű határozatában kifejti, idézem:
„A Pp. 195. §-ának(1) bekezdése értelmében a közokirat olyan okirat, amelyet a bíróság, a közjegyző vagy más hatóság, illetve közigazgatási szerv ügykörén belül a megszabott alakban állított ki, s az ellenkező bizonyításig teljesen (megítéléstől függetlenül) bizonyítja a) a benne foglalt intézkedést vagy határozatot; b) az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát; c) az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját.
A közkeletű jogirodalmi osztályozás szerint a közokiratok rendeltetésüket tekintve ún. bizonyító közokiratok és az ún. rendelkező közokiratok lehetnek.

A bizonyító közokiratok azok, amelyek bizonyító ereje kiterjed a bennük foglalt tények, nyilatkozatok és adatok megtörténtének, és azok tartalmi valódiságának közhiteles igazolására is (anyagi bizonyító erő). A személyazonosító igazolvány pl. bizonyítja a személyazonosságot és az abban rögzített más adatok (születési hely, s időpont stb.) valóságát; a születési anyakönyv a meghatározott személyektől való leszármazást, a személy nevét és a születés időpontját.

A rendelkező közokiratoknak a bizonyító ereje ugyan nem terjed ki a közokiratban rögzített adatok, nyilatkozatok, megállapítások, intézkedések tartalmi valódiságának az igazolására, azt

azonban ezek a közokiratok is közhitelűen és teljes bizonyító erővel igazolják, hogy a kiállítójuk az okiratban megjelölt helyen és időben a bennük foglalt, s meghatározott személyi vagy tárgyi körre vonatkozó adatot (pl. rendelkezést) közokiratba foglalta. A kialakult egységes felfogás szerint a hatósági vagy bírósági határozat, rendelkező közokirat, mert anyagi bizonyító ereje nem terjed ki a benne szereplő tények tartalmi valóságára, azonban a hatósági/bírósági rendelkezés tartalmát, annak helyét, idejét közhitelűen bizonyítja. A közjegyzői okirat pusztán azt igazolja közhitelűen, hogy az a személy, aki a közjegyző előtt megjelent, ez alkalommal milyen néven s milyen nyilatkozatot tett, de nem tanúsítja közhitelűen a nyilatkozat tartalmának valóságos voltát.”

Az általam kifejtettek alapján rögzíthető, hogy jelen ügyemben tévesen és jogszabályellenesen alkalmazta és hivatkozott a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 72.Pkf.631.617/2019/2 végzésének indokolásában a EBH2018.G.1 elvi határozatra.

Ténymegállapítás hiányában viszont a végrehajtás nem lett volna elrendelhető a záradékot törölni kellett volna. Ettől ellentétes bírói értékelés nem tartozik a bírói szabad mérlegelés körébe, túllépi azt. Hiszen az ügyszám és annak „Ü”-jelzése ténykérdés, a ténytanúsítvány, mint Vht. 23/C. § szerinti feltétel ténykérdés, a ténytanúsítvány előírt ügyszám-jelzése egyszerű megítélésű jogi előírás. A bíróság túllépte a szabad – akár téves – mérlegelési szabadságát. Az önkényes mérlegelés tilalma sérült. Mert a bíróság egy nemperes eljárásban nem minősíthet egy tényt minden magyarázat nélkül tévedésnek, hibának, elírásnak. ***Egy ügyszámjelzés mögötti jogszabályi tartalom jogi tény, ha ez a jogi tény megjelent az okiraton, márpedig megjelent, akkor az már ténybeli tény, az ezzel ellentétes bírói értékelés csak önkényes lehet, mintha egy üres papírlapra egy szám pl. 101 lenne írva, de 102-t rögzítene a bíróság.***

Teljességgel érthetetlen tehát a végzés indokolása ezen eleme: „Téves az adósnak az a fellebbezési hivatkozása is, hogy a felmondást tartalmazó közjegyzői okirat ügyleti okirat. Az adós szerződésszegésének, illetőleg a felmondásnak a tényét, valamint a végrehajtást kérő nyilvántartásai szerint fennálló tartozás aktuális összegét a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata alapján rögzítő, a közjegyzői tv. 111. §-ában szabályozott közjegyzői okirat nem ügyleti okirat, hanem jogi jelentőségű tényeket rögzítő ténytanúsító okirat (EBH.12018. G.1.). Ennek az ellenkezője az ügyszám képzésének a 13/1991 (XI.26) IM rendelet szerinti szabályaiból nem következhet.”

Az Alaptörvény-ellenesen megsértett érdek megsértése indítványozó általi megjelölése: Ténytanúsítvány hiányában viszont a végrehajtás nem lett volna elrendelhető a záradékot törölni kellett volna. A végrehajtás elrendelése természetesen hátrányosabb mint az el nem rendelés, mert vagyoni és lélektani, társadalmi megítélés szerinti negatív következményekkel jár (veszteséggel).

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikke (1) bekezdése, azaz a tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma közvetlenül, és közvetve

(7) bekezdése (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben az önkényes mérlegelés tilalma,) és a XIII. cikkének (1) bekezdése is (tulajdonhoz való jog) sérült. A bírósághoz való jog azért, hiszen az magában foglalja az érdemi elbíráláshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogot, melyek e körben elmaradtak.

- II. A másodfokú bíróság megsértette a jogerőhatást, a **res iudicata** elvét, amikor nem vette figyelembe és nem törölte a végrehajtási záradékot. Ezzel megsértette **és az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére figyelemmel is az önkényes mérlegelés tilalmát (jogállamiság elve részét képező jogbiztonsághoz való joghoz tartozó jogerő-hatás (res iudicata) érvényesülése sérelmével megvalósított önkényes mérlegelés tilalma).**

Bár a bíróság kifejtette, hogy a „jelen esetben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a **Pesti Központi Kerületi Bíróságon 15.P.90.240/2017/13. számon folyamatban volt perben a bíróság a 2018. május 31-én kelt és 2018. június 16-án jogerőre emelkedett 13. sorszámú ítéletében** megállapította, hogy az alperes, jelen esetben a végrehajtást kérő 2012. május 29-én kelt felmondásával a felek között 2007. április 12-én létrejött önálló zálogjogot alapító szerződés megszűnt, a szerződés ismételt felmondása joghatás kiváltására nem alkalmas. Ez azonban a zálogkötelezett álláspontjától eltérően azt jelenti, hogy a bíróság ítélete mint közokirat tanúsítja azt, hogy a hitelező a felmondást mint egyoldalú jognyilatkozatot megtette, és azt az adóssal közölték, és ennek folytán a szerződés a 2012. május 29-én kelt felmondás eredményeképpen szűnt meg. Mindezekre tekintettel a Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerinti feltétel megvalósult, a végrehajtás elrendelésének nem volt akadálya.” Azonban maga a végrehajtási záradék a 2017. évi felmondást tüntette fel, melyben nem volt hivatkozás a 2012. évre.

Ennek alapján a közjegyzői okirat nem szolgálhat végrehajtási záradék kiállításának alapjául, törölni kellett volna. A bírósági ítélet mindenkivel szemben hatályos, az mindenkire nézve kötelező, így az eljáró közjegyzőre is. *Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése sérelme is (jogállamiság elve részét képező jogbiztonsághoz való joghoz tartozó jogerő-hatás (res iudicata) sérelme) megvalósult, ez egyben logikai hiba, hiszen a jogi logika része a jogerőhatás betartása (olyan mint a matematikában az $1 + 1 = 2$), s ennek megsértése, ha nem is alapjogsérelme, de önkényes mérlegelés, mely már elvezet a tisztességtelen tárgyaláshoz való jog mint alapjog sérelméhez.* A 3133/2017. (VI. 8.) AB határozat alapján a jogerő tiszteletben tartása sérelme esetén (egyébként kivételesen) a jogbiztonság sérelme önmagában is szolgálhat alkotmánybírói határozat alapjául. Közvetlenül sérti ez a bírósági mérlegelés az **önkényes mérlegelés tilalmát is**, hiszen teljesen nyilvánvaló, pusztán olvasással rögzíthető, hogy maga a végrehajtási záradék a 2017. évi felmondást tüntette fel, melyben nem volt hivatkozás a 2012. évre.

A bíróság túllépte a szabad – akár téves – mérlegelési szabadságát. Az önkényes mérlegelés tilalma sérült.

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikke (1) bekezdése, azaz a tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma közvetlenül, és közvetve

(7) bekezdése (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben az önkényes mérlegelés tilalma) és a XIII. cikkének (1) bekezdése is (tulajdonhoz való jog) sérült. A bírósághoz való jog azért, hiszen az magában foglalja az érdemi elbíráláshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogot, melyek e körben elmaradtak.

Az Alaptörvény-ellenesen megsértett érdek megsértése indítványozó általi megjelölése: Maga a végrehajtási záradék a 2017. évi felmondást tüntette fel, melyben nem volt hivatkozás a 2012. évre, tehát a jogerőhatás betartásával ennek alapján a közjegyzői okirat nem szolgálhat végrehajtási záradék kiállításának alapjául, törölni kellett volna a fentiek szerint. A végrehajtás elrendelése természetesen hátrányosabb mint az el nem rendelés, mert vagyoni és lélektani, társadalmi megítélés szerinti negatív következményekkel jár (veszteséggel).

III.A 2017. évi végrehajtási záradék kiállításának alapjául szolgáló felmondási nyilatkozatot tartalmazó közjegyzői okiratban még utalás sincs arra nézve, hogy a hitelező korábban már egy magánokiratba foglaltan felmondta a szerződést, és a közokirat ezt a korábbi 2012. évi felmondást erősítené meg. Nem véletlen, hogy a végrehajtási záradék sem tartalmazta a 2012. évre utalást.

Ennek ellenére az eljáró közjegyző és bíróság úgy tettek, azon joggyakorlatot követték, mintha a 2017. évi „tanúsítvány” a 2012. évi felmondást erősítette volna meg, ezzel szemben jogerős bírósági ítélet által joghatás kiváltására alkalmatlanná minősített új, önmagában álló felmondásról szól az okirat, ez egyszerű elolvasással kétség nélkül észlelhető.

Ezért súlyosan téves, iratellenes a bírósági következtetés: „A jelen esetben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 15.P.90.240/2017/13. számon folyamatban volt perben a bíróság a 2018. május 31-én kelt és 2018. június 16-án jogerőre emelkedett 13. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes, jelen esetben a végrehajtást kérő 2012. május 29-én kelt felmondásával a felek között 2007. április 12-én létrejött önálló zálogjogot alapító szerződés megszűnt, a szerződés ismételt felmondása joghatás kiváltására nem alkalmas. Ez azonban a zálogkötelezett álláspontjától eltérően azt jelenti, hogy a bíróság ítélete mint közokirat tanúsítja azt, hogy a hitelező a felmondást mint egyoldalú jognyilatkozatot megtette, és azt az adóssal közölték, és ennek folytán a szerződés a 2012. május 29-én kelt felmondás eredményeképpen szűnt meg. Mindezekre tekintettel a Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerinti feltétel megvalósult, a végrehajtás elrendelésének nem volt akadálya.”

Kúria Pfv.20.386/2018/4 számú nem jelen ügybeli iránymutató végzéséből idézve: „A Vht. 23/C. §-ával kapcsolatos érvelésre figyelemmel mutat rá a Kúria arra, hogy a jogszabályi rendelkezésből nem vezethető le a felmondás közokiratba foglalásának kötelezettsége. A Vht. 23/C. §-a nem azt írja elő, hogy a felmondásnak közokiratba foglaltan kell megtörténnie, hanem azt, hogy a közokiratnak kell tanúsítania: a jogosult a követelést lejárttá, esedékessé tette, adott esetben felmondta a szerződést. A magánokiratba foglalt felmondás a felperes - nem vitatott - átvételével hatályosult és megszüntette a szerződést, esedékessé tette a követelést. Helytállóan utalt a felperes arra, hogy az ezt követő, közjegyzői okiratba foglalt felmondáshoz a szerződés megszűnésének joghatása nem fűződik, annak azonban nem is ez a szerepe: a közokiratba foglalt felmondás a jelen esetben nem ügyleti hatályú, a közjegyző csupán azt a tényt tanúsítja, hogy a jogosult a szerződés felmondását, ezáltal a követelés egészének esedékessé válását előtte kijelentette.”

A bíróság az előbbi esetjogi elvnel nem vette észre, hogy az nem irányadó jelen ügyre, mert nem megerősítette a korábbi felmondást a 2012. évi, hanem hallgatott róla.

A bíróság túllépte a szabad – akár téves – mérlegelési szabadságát. Az önkényes mérlegelés tilalma sérült.

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikke (1) bekezdése, azaz a tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma közvetlenül, és közvetve

(7) bekezdése (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben az önkényes mérlegelés tilalma) és a XIII. cikkének (1) bekezdése is (tulajdonhoz való jog) sérült. A bírósághoz való jog azért, hiszen az magában foglalja az érdemi elbíráláshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogot, melyek e körben elmaradtak.

Megsértett alapjog megsértésével okozott sérelem: Maga a végrehajtási záradék a 2017. évi felmondást tüntette fel, melyben nem volt hivatkozás a 2012. évre, ennek alapján a fentiek szerint a közjegyzői okirat nem szolgálhat végrehajtási záradék kiállításának alapjául, törölni kellett volna. Továbbá a bíróság az előbbi esetjogi elvnel nem vette észre, hogy az nem irányadó jelen ügyre, mert nem megerősítette a korábbi felmondást a 2012. évi, hanem hallgatott róla.

IV. Szintén az alábbi következtetés ütközik egy további indok alapján az önkényes mérlegelés tilalmába.: „A jelen esetben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 15.P.90.240/2017/13. számon folyamatban volt perben a bíróság a 2018. május 31-én kelt és 2018. június 16-án jogerőre emelkedett 13. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes, jelen esetben a végrehajtást kérő 2012. május 29-én kelt felmondásával a felek között 2007. április 12-én létrejött önálló zálogjogot alapító szerződés megszűnt, a szerződés ismételt felmondása joghatás kiváltására nem alkalmas. Ez azonban a zálogkötelezett álláspontjától eltérően azt jelenti,

hogy a bíróság ítélete mint közokirat tanúsítja azt, hogy a hitelező a felmondást mint egyoldalú jognyilatkozatot megtette, és azt az adóssal közölték, és ennek folytán a szerződés a 2012. május 29-én kelt felmondás eredményeképpen szűnt meg. Mindezekre tekintettel a Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerinti feltétel megvalósult, a végrehajtás elrendelésének nem volt akadálya”.

Az idősíkokat összekeverte a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 72.Pkf.631.617/2019/2 sorszámu végzése.

A [REDACTED] közjegyző által kiállított 11048/Ü/20/2017/2. sorszámu okiratba foglalt felmondás 2017 01 05-én készült, mely okirat alapul szolgált a végrehajtási záradék kiállításának. A 11032/Ü/515/2017-es kjö.-i számu végrehajtási záradék kiállítására 2017 07 25.-én került sor. Indítványozó a 11048/Ü/20/2017/2. sorszámu okiratba foglalt felmondás érvénytelensége iránt 2017 szeptember 22-i keltezéssel indított keresetet, mely perben, a hivatkozott 15.P.90.241/2017/13 sorszámu és a PKKB által meghozott ítélet 2018 július 16-án emelkedett jogerőre. A Fővárosi Törvényszék végzése, ezt a PKKB előtt folyamatban volt perben született ítéletet tekintette olyan közokiratnak, mely tanúsította, hogy a hitelező a 2012 május 29-én kelt felmondása az adóssal közöltnek tekintendő és az egyoldalú felmondó jognyilatkozat így hatályosult. Ennek alapján rögzítette a Fővárosi Törvényszék végzése, hogy a Vht. 23/C § (2) bekezdése szerinti feltétel megvalósult és a végrehajtás elrendelésének nem volt akadálya.

Az előzőekben rögzítésre került időpontok alapján megállapítható, hogy a végrehajtási záradék kiállítása, azaz a végrehajtás elrendelésének időpontjában, tehát 2017.07.25-én még nem született meg az az ítélet, amely mint közokirat a Fővárosi Törvényszék szerint közokiratban rögzíti, hogy a szerződés megszűnt és a felmondás közöltnek tekintendő. Így nem állhatott rendelkezésre az a közjegyzői okirat - szemben a Fővárosi Törvényszék végzésében kifejtettekkel – mely a Vht. 23/C § (2) bekezdésében foglalt követelményeknek eleget tett volna és a végrehajtási záradék kiállításának időpontjában közokirat tanúsította volna a Hitelező felmondásának közölségét.

A Fővárosi Törvényszék a végzésének indoklásában megállapítja, hogy a 15.P.90.241/2017/13 sorszámu per ítéletében, mint közokiratban került rögzítésre az a tény, hogy a 2012 május 29-én kelt felmondást az adóssal közölték, és ennek folytán a szerződés 2012 május 29-én megszűnt. Így a záradékolási feltétel a 15.P.90.241/2017/13 sorszámu per ítéletének jogerőre emelkedésével 2018 július 16-án állt be. Ezért a 11032/Ü/515/2017-es kjö.-i számu végrehajtási záradék kiállításakor 2017 07 25.-én még nem állt rendelkezésre közokirat arról, hogy a felmondást közölték az adóssal, így a végrehajtási záradék kiállításának törvényi feltételének hiányában került sor a záradék kiállítására.

Tehát csak 2018-ban állapította meg a másik, a perbeli bíróság, hogy a korábbi 2012. évi felmondás érvényes, a végrehajtási záradék alapjául szolgáló 2017. évi. felmondás tehát nem hivatkozhatott bírósági ítélet szerint is érvényes korábbi felmondás megerősítésére egy évvel korábban, mint a 2018. évi ítélet megszületett (bár nem is arra hivatkozott, de az indítványozó itt belehelyezkedett az alkotmányértő végzés logikájába és erős ellentmondást talált).

A bíróság túllépte a szabad – akár téves – mérlegelési szabadságát. Az önkényes mérlegelés tilalma sérült.

Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikke (1) bekezdése, azaz a tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma közvetlenül, és közvetve ezekkel összefüggésben (7) bekezdése (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben az önkényes mérlegelés tilalma) és a XIII. cikkének (1) bekezdése is (tulajdonhoz való jog) sérült. A bírósághoz való jog azért, hiszen az magában foglalja az érdemi elbíráláshoz és hatékony jogorvoslathoz való jogot, melyek e körben elmaradtak.

Könnyű belátni hogy az eljáró bíróság (I. – IV.) nem létező mérlegelési szabadságot teremtett magának és contra legem jogellenesen döntött, **mert az idősíkok különbözősége kérdése nem értékelés függvénye.** A jogszabály egyenes, teljesen világos tartalma nem írható felül, a kétséges,

általános tartalom adott esetben értékelhető a nyelvtani értelmezéstől eltérően, itt azonban erről szó sem lehetett volna). A mérlegelés önkényessége nem kétséges.

Idősíkok, összekeverése tehát ez emberi élet egyik alapfogalmába eső tévedés, mint alkotmányellenesség sérelmes következménye megjelölése (újra idézve): Az előzőekben rögzítésre került időpontok alapján megállapítható, hogy a végrehajtási záradék kiállítása, azaz a végrehajtás elrendelésének időpontjában, tehát 2017.07.25-én még nem született meg az az ítélet, amely mint közokirat a Fővárosi Törvényszék szerint közokiratban rögzíti, hogy a szerződés megszűnt és a felmondás közöltnek tekintendő. Így nem állhatott rendelkezésre az a közjegyzői okirat - szemben a Fővárosi Törvényszék végzésében kifejtettekkel – mely a Vht. 23/C § (2) bekezdésében foglalt követelményeknek eleget tett volna és a végrehajtási záradék kiállításának időpontjában közokirat tanúsította volna a Hitelező felmondásának közöltségét. A végrehajtási záradék alapjául szolgáló 2017. évi. felmondás tehát nem hivatkozhatott bírósági ítélet szerint is érvényes korábbi felmondás megerősítésére egy évvel korábban, mint a 2018. évi ítélet megszületett.

- V. Mindegyik támadott döntés és az eddig a jelen pontnál („Alaptörvény-ellenesség tételese”) felsoroltak mindegyike (I.-V.) értelemszerűen **sértette az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésébe (tulajdonhoz való jog), hiszen** a „pervesztesség” befolyásolta a kölcsönszerződésből fakadó fizetési kötelezettséget, ideértve a végrehajtás állami kényszerét a vagyon, jövedelem elvonására, a vagyoni hátrány pedig sérti a tulajdonhoz való jogot.

Az előbbiekben kifejtett Alaptörvénytértekek alátámasztásául az alábbi általánosabb és elvi indokolást teszem:

Az Alaptörvény-ellenességet megalapozza, hogy az önkényes mérlegelés tilalma az előbbiek körében súlyosan sérült a következő indokok miatt önmagában és együttesen értékelve is.

„A bírósághoz való fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, elszenvedői a bírósági eljárásnak. Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogaikat és kötelezéseiket elbírálja (s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt), és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére.” Ezt a logikát követve az Alkotmánybíróság megsemmisítette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvénynek (Pp.) azt a rendelkezését, amely szerint a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy „a felperes követelése nyilvánvalóan alaptalan vagy lehetetlen szolgáltatásra (megállapítására) irányul” [59/1993. (XI. 29.) AB hat.].

Az önkényes mérlegelés a felperesnek az EJEE 6. cikkét és az Alaptörvény bekezdésében biztosított jogait is sérti. Ezzel kapcsolatban merül fel az, hogy ha a bíróság megsérti a Pp. 206. §-ban foglalt mérlegelési és jogértelmezési szabályokat (önkéntesen mérlegel vagy értelmez jogot), akkor megsérti-e a peres félnek a tisztességes tárgyaláshoz való alkotmányos jogát. Ha a bíróság önkényesen mérlegel, vagy értelmez jogot, ugyanúgy nem biztosítja az ügyfél számára a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát, mivel jogellenesen nem vesz figyelembe való tényeket, vagy jogellenesen értelmez jogszabályokat. Az önkényes mérlegelés és jogértelmezés esetén a bíróság kizárja annak lehetőségét, hogy az ügyfél az alanyi jogainak érvényesítése érdekében hatékonyan fordulhasson a bírósághoz illetve, hogy a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést.

A legfontosabb Európai Emberi Jogi Bírósági önkényes mérlegelésről szóló jogesetek (kérem figyelembe venni): Taxquet kontra Belgium, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; legutóbb megerősítve: Shala kontra Norvégia, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.), Suominen kontra Finnország, 37801/97.; 2003. július 1.; § 34.; legutóbb megerősítve: Vojtechová kontra Szlovákia,

59102/08.; 2012. szeptember 25.; § 35., *Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; 2007. február 22.; § 58.; *Gradinar kontra Moldova*, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.

Alkotmánybíróság IV. 333/2016 számon hozott határozata III. rész 23. pontja is megerősít: „A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.”

A 35/2011. (V. 6.) AB határozat) (Alkotmánybírósági ügyszám: 1275/B/2009.) szerint a „perbíró ugyanis - egyedülként az állami szervek között - jogerős döntésével, a továbbiakban vitathatatlanul (res iudicata) jogot keletkeztet, vagy kötelezettséget állapít meg”.

A 3133/2017. (VI. 8.) AB határozatban az Alkotmánybíróság következőket mondta ki: „

[29] A jogerő intézménye – alapvetően a jogállamiság követelményéből eredeztethetően – annak biztosítékát szolgálja, hogy valamely jogalkalmazó szerv döntése véglegessé váljon, vagyis a benne foglalt rendelkezések végrehajthatók legyenek, az ne legyen megtámadható rendes jogorvoslattal és a benne eldöntött tény- és jogkérdések ne – avagy csak szigorú kivételek alapján – válhassanak újabb vita tárgyává. Az a közérdek nyilvánul meg benne, hogy a jogviszonyok idővel lezártnak minősüljenek, és azok védve legyenek mindennemű beavatkozástól. Erre egyrészt azért van szükség, hogy a jogvitában érintett személyek viszonyai ne maradjanak függő helyzetben, másrészt pedig azért, hogy az eldöntött kérdés utólag ne legyen módosítható.

[30] Az Alkotmánybíróság már fennállásának első éveiben alkotmányjogi jelentőséggel ruházta fel a jogerőt, melyet az anyagi igazságosság és a jogbiztonság követelményeit összhangba hozó intézményként jellemzett, továbbá rámutatott arra: alapvető alkotmányos érdek fűződik a jogerős határozatok megváltoztathatatlanságához és irányadó voltaához. A jogállamiság lényeges elemének nevezte azt is, hogy a törvénynek egyértelműen meg kell határoznia, mikor támadható meg egy bírósági határozat rendes jogorvoslattal (fellebbezéssel), milyen feltételek mellett van lehetőség a jogerős határozat rendkívüli jogorvoslattal történő megtámadására, illetve mikor következik be az az állapot, amikor már a jogerős határozat semmilyen jogorvoslattal nem támadható.”

A III/03152/2012 [22] 3. alapján „Az Alkotmánybíróság a következőkben azt vizsgálta, hogy a támadott jogegységi határozattal összefüggésben megvalósul-e az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság részét képező jogbiztonság indítványozó által állított sérelme. Az indítványozó bíró a jogbiztonság sérelmével kapcsolatosan elsősorban a jogerő alkotmányosan is aggályos áttörésére, az alkotmányos büntetőjoghoz kapcsolódó azon alapelvre, miszerint a bűnüldözés sikertelenségének kockázatát az államnak kell viselnie, valamint a jogállamiság normatív tartalmából levezethető időszerűség követelményének sérelmére hivatkozott.

[23] 3.1. Az Alkotmánybíróság – korábbi gyakorlatának megfelelően, azt irányadónak tekintve – a jelen ügyben is abból indult ki, hogy “a Magyar Köztársaság alkotmányos jogállam, a jogrendszerre vonatkozó alkotmányos normák érvényesítése – a jogrendszer önmagára vonatkoztatott szabályainak megtartása – a jogállam alapvető kritériuma. A jogrendszer alkotmányosságából következően az állami büntetőhatalom gyakorlásának is alapvető követelménye, hogy megfeleljen az alkotmányos elveknek” [11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992, 77, 84.].

[24] Az Alkotmánybíróság a jogbiztonság elvének egyik leglényegesebb elemével, a jogerő tiszteletben tartásával kapcsolatos korábbi álláspontja szerint: “[a]z anyagi igazságosság és a jogbiztonság követelményét a jogerő intézménye hozza összhangba [...] a jogbiztonság elsődlegessége alapján. A jogerő intézménye, alaki és anyagi jogerőként való pontos meghatározottsága a jogállamiság részeként alkotmányos követelmény. Az Alkotmánynak megfelelően biztosított jogorvoslati lehetőségek mellett beállott jogerő tiszteletben tartása a jogrend egészének biztonságát szolgálja. A jogerős határozatok megváltoztathatatlanságához és irányadó voltaához alapvető alkotmányos érdek fűződik. A jogállamiság

lényeges eleme, hogy a törvénynek egyértelműen meg kell határoznia, [...] hogy a jogerőssé vált határozat megtámadására milyen feltételek alapján van lehetőség, s hogy mikor következik be az az állapot, amikor a jogerős határozat már semmiféle jogorvoslással nem támadható.” [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 66.].

[25] A jogerő tiszteletben tartása, azaz a terhelt azon, Alaptörvényből fakadó joga, hogy az általa elkövetett cselekmény vonatkozásában meghozott ítéletet – meghatározott feltételek teljesülése után már – véglegesnek és ezért terhére megváltoztathatatlanak tekinthesse, alapvető követelmény mind a büntetőeljárással, mind pedig az azt szabályozó jogforrásokkal szemben. A jogerő azonban áttörhető, ennek módját, formáit és feltételeit pedig a törvénynek úgy kell szabályoznia, hogy a jogerő feloldásával okozott sérelem és az anyagi igazság teljesebb érvényesülése, mint elérni kívánt cél, arányban álljon egymással. A jogerő áttörésére vonatkozó alkotmányos követelményeknek megfelelően az eljárási törvény csupán kivételesen engedi a perújítási eljárás lefolytatását, részben garanciális, a terhelt javát szolgáló okokból (pl.: a jogerős ítéletet a távollétében hozták meg stb.), részben pedig a már említett anyagi igazságosság érvényesülése érdekében, azaz akkor, ha a jogerős ítélettel érintett cselekmény tekintetében már eleve fennálló, de valamely okból korábban nem vizsgált, emellett a büntetőjogi felelősség megállapítása, avagy a büntetéskiszabás szempontjából döntő jelentőségű új körülmény merül fel.”

Az Alkotmánybíróság tulajdonhoz való joggal kapcsolatos gyakorlatát illetően kiemelendő ezen elvi, általános indokolás körében:

Az AB gyakorlata szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat] „[a]z alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. A szükséges és arányos korlátozásnak, illetve a tulajdonjog lényeges tartalmának ugyanis nincs polgári jogi megfelelője. A tulajdonjog részjogosítványai [...] nem azonosíthatók a tulajdonhoz való jog alkotmányi védelmet élvező lényeges tartalmával. [...] Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más.” (ABH 1993, 373, 379–380.).

5/2016. (III. 1.) AB határozat így összegezi: „A tulajdonhoz való jog tartalmának legalaposabb kifejtését a 64/1993. (XII. 22.) AB határozat tartalmazza, melynek 2012 utáni alkalmazhatóságát az Alkotmánybíróság számos határozata megerősítette. {18/2015. (VI. 15.) AB határozat, Indokolás [26]; 25/2015. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [59]} Eszerint a tulajdonhoz való jog fogalma „nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével; azaz sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványai, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme mindig konkrét; függ a tulajdon alanyától, tárgyától és 8 Erről a határozatról bővebben l. alább. funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A másik oldalról nézve: ugyanezen szempontoktól függően az adott fajta közhatalmi beavatkozás alkotmányos lehetősége a tulajdonjogba más és más.” [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 369, 179.] A polgári jogi tulajdonfogalomtól való elhatárolás azonban nem eredményezi a tulajdonjog részjogosítványai alkotmányos védelmének teljeskörű hiányát. A tulajdonhoz való jog – azon belül a tulajdonjog részjogosítványainak – korlátozása akkor alkotmányellenes (alaptörvény-ellenes), ha az elkerülhetetlen, tehát kényszerítő ok nélkül történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. Az állam egyfelől – az alkotmányos kivételek lehetőségétől eltekintve – köteles tartózkodni a magán- vagy jogi személyek tulajdonosi szférájába való behatolástól, másfelől köteles megteremteni azt a jogi környezetet, azt az intézményi garanciát, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működőképpé teszi. {3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [50]} Mindemellett az Alkotmánybíróság megállapította, hogy alapjogi védelem illeti meg azt is, akinek a tulajdonszerzéshez kétségtelen jogcíme van. A jogcím akkor kétségtelen, ha az egyértelmű”

{3387/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [16]; 3177/2014. (VI. 18.) AB végzés, Indokolás [24]} [31]” A tulajdonhoz való jogra irányuló gyakorlat összegzése – más összefüggésben – a 3074/2016. (IV. 18.) AB határozatban jelenik meg:

„Emlékeztet az Alkotmánybíróság arra, hogy a 26/2013. (X. 4.) AB határozat úgy értelmezte a tulajdon védelméhez való jogot, hogy az Alaptörvény tulajdoni klauzulája – az Alkotmánybíróság eddigi következetes gyakorlata és főszabály szerint [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 373.; 10/2001. (IV. 12.) AB határozat, ABH 2001, 123., illetve 819/B/2006. AB határozat, ABH 2007, 2038, 2041.] – csak a már megszerzett tulajdont (Indokolás [193]), illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi {3209/2015. (XI.10.) AB határozat, Indokolás [65]}. [37] Az államnak tehát nincs kötelezettsége arra, hogy a magánszemélyt a tulajdonszerzéshez vagy a tulajdon élvezetéhez segítse [35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197, 201.; 936/D/1997. AB határozat, ABH 1999, 615, 619.]. [38]”

Végül:

Bejelentem, hogy Perújítás kezdeményezésére nem került sor az ügyben, valamint felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban, az kizárt (sem az 1994. évi LIII. tv. (Vht.), sem 2008. évi XLV. (Kjnp.) nem biztosítja.

Kérem a Közjegyzőtől a támadott jogerős másodfokú határozat végrehajtásának felfüggesztését az 1952. évi III. tv. (rPp.) 359/C. §-ának (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszban foglalt érvek alapján, s ez helyes értelmezéssel a 11032/Ü/515/2017-es kjö.-i számú záradékkal elrendelt végrehajtási eljárás felfüggesztését jelenti, így annak felfüggesztését kérem.

E felfüggesztés nem várt hiányában az rPp. 359/C. §-ának (2) bekezdése alapján kérem az Alkotmánybíróság felhívását a támadott jogerős másodfokú határozat végrehajtásának felfüggesztésére azonos okból, s ez helyes értelmezéssel a 11032/Ü/515/2017-es kjö.-i számú záradékkal elrendelt végrehajtási eljárás felfüggesztését jelenti.

Kérem tisztelettel a befogadást és az érdemi elbírálást.

Budapest, 2020. 01.06.

Tisztelettel:

[Redacted signature area]

[Redacted address area]

